

Ret til at kræve Ankeret tilbage afhængig af, at han har gjort en saadan Anmeldelse. Det, der, som sagt, er Hovedsagen for mig, er at faae dette, som jeg anser for at være en Ubillighed og Uretfærdighed i vor Lovgivning, rettet, og jeg skal ogsaa henlede Opmærksomheden paa — hvad den ærede Taler her lige over for selv gjorde opmærksom paa — at der vistnok ikke er noget andet Sted, hvor den Regel gjælder, at Eiendomsretten gaar tabt, men at der alle Steder er en Udgang for Skipperen til at kræve Ankeret tilbage. — Hvad angaar Hjergelønnen eller det, han skal betale for at faae Ankeret tilbage, naar Andre have optaget det, saa vil vistnok den almindelige Lovgivningsregel være den, at han skal betale $\frac{1}{3}$ af Verdien; men paa den anden Side kan jeg efter de derom gjældende Bestemmelser, ikke se rettere, end at, hvis dette ikke kunde anses for at være et tilstrækkeligt Vederlag for Umagen med at optage Ankeret, saa vilde han blive tilpligtet at betale en Sum, som kunde anses for at være et passende Vederlag for den havte Umage. For saa vidt man har gjort gjældende, at disse Ankeres Væren i Farvandet skulde være til saadan Fare for Skibsfarten, at det var magtpaaliggende at faae dem bort gjæbliffelig, saa vil jeg bemærke, at jeg naturligvis med Hensyn til dette Punkt særlig har maattet holde mig til Marineministeriets Erklæring, og Marineministeriet har udtalt sig i den Retning, at man mente at kunne gaa ind paa, at der indrømmedes Skipperen en Tilbagefordringsfrist af 2 Maaneder; men i og for sig synes jeg nok, at det ikke vilde være ganske anstændigt, om man vilde holde sine Farvande rene paa den Maade, at det skulde gaa ud over private Folk, som ved Omstændigheder, der aldeles ikke kunde tilregnes dem, bleve nødsagede til for en Tid at slippe en saadan Ting ud af deres Besiddelse. Det, at et saadant Anker tabes, er jo som oftest Noget, som Vedkommende ikke kan gjøre ved, eller Noget, som de nødsages til paa Grund af ondt Veir eller andre saadanne Omstændigheder. Det er blot disse Bemærkninger, som jeg vilde fremsætte overfor de Udtalelser, som ere fremkomne om Lovforslaget, og jeg skal altsaa udtale, at jeg er villig til at gaa ind paa Endringsforslag i de Retninger, som ere antydede, for saa vidt som man maatte kunne finde en praktisk Form for dem.

Berg: I Forbindelse med dette Lovforslag vilde jeg gerne have set en Meddelelse om, hvorledes Lovgivningen angaaende dette Forhold er i andre Lande. I de fleste Søspørgsmaal er det jo af stor Betydning, at de samme Grundsætninger nogenlunde følges i de forskjellige Lande, hvilket ogsaa er Tilfældet i mange Retninger vedkommende Søfartsforhold. Saadanne Meddelelser ere ikke givne, og jeg vilde derfor ønske, at de ærede Medlemmer, der anbefale dette Lovforslags videre Fremme, vilde give os saadanne Oplysninger paa

et senere Standpunkt af Lovforslagets Behandling, thi nu at gaa til en Forandring, som dog vilde blive særskilt og eneستاende for Danmarks Vedkommende, og som derfor muligvis senere kunde anbefale sig til Forandring, forekommer mig ikke kan anses for at være paatrængende nødvendigt. De Grunde, der ere anførte for Lovforslaget, have deres Betydning; men jeg tror ikke, det maa overses, at de bestaaende Bestemmelser ogsaa have deres Betydning i et andet Forhold, nemlig med Hensyn til at holde Farvandene rene, og jeg har endnu ikke hørt ligesaa lidt som jeg har set af den Erklæring, som er paaberaabt fra den høitærede Ministers Side, at der er anført Grunde, som kunne have enhver Tvivl om, at denne meget væsentlige Forandring i de bestaaende Rettsforhold ikke skulde udvøve en meget væsentlig Indflydelse paa de paagjældende Folks Interesser, som hidtil have befattet sig med at opffiske Ankere og andet Skibsgods. Det er muligt, at man ved de Erfaringer, som man vil komme til at indhøste ved dette Lovforslag, dersom det bliver til Lov, vil komme til atter at tilraade andre Bestemmelser. Jeg indrømmer naturligvis, at Forholdene i andre Lande ikke ganske kunne lægges til Grund her, fordi vore vigtigste Farvande bestaa af snevre Sunde og Belter; men nogen Sammenligning kan der dog være Anledning til at anstille. Jeg staa altsaa saaledes overfor dette Lovforslag, at jeg nærer Tvivl om Rigtigheden af at gaa ind paa den Tidsgrændse, som her er fastsat. Det forekommer mig ogsaa, at den ærede første Taler var i Tvivl om, hvor vidt det var rigtigt at gaa ind paa en Tidsgrændse af 2 Maaneder, og jeg er tilhøjtelig til at skjønne, at det ærede Medlem for Kjøbenhavns 1ste Valgkreds (Rimestab) har Ret, naar han vil betinge Retten til at faae Ankeret tilbage deraf, at vedkommende Skibsfører fra den første Plads, han kommer til, eller ved den første Leilighed, som gives ham, efter at han har mistet Ankeret, skal ved Legegrasens Hjælp underrette vedkommende Myndighed paa Stedet om, at han indenfor Lovens Grændser vil gjøre sin Ret gjældende til Ankeret. Hjergelønnen er jo i Regelen, som den ærede Minister udtalte, sat til en Trebiedel og kan efter Amtmandens Skjøn, saa vidt jeg erindrer, forhøjes. Det er imidlertid noget saa Problematisk, hvor vidt Vedkommende ifølge et saadant Skjøn kan faae et tilstrækkeligt Vederlag for sin Uvillighed og sit Arbejde, at det efter min Overbevisning i høi Grad vil svække Løven hos Vedkommende for den Slags Arbejde, som her er Tale om. Med Hensyn til § 4 er jeg ganske enig med det ærede Medlem for Bornholms 2den Valgkreds (Dam) og har ogsaa hørt, at den ærede Minister ikke har Noget imod en saadan Sammenstilling, en saadan Kobifikation, at indvende, og jeg kan ikke skjønne rettere, end at det ogsaa maa anses for nødvendigt. Afsat af 25de Marts 1824,